

Lesy sežraný, stromy spálený, blbci zelený

Václav Vlk st. / 7.12.2018 / zdroj: www.neviditelny pes.cz

Uplatňování nejmodernějších ekologických metod v lesnictví má bohužel své nepřehlédnutelné výsledky. Jak nás upozornily tento týden Lidové noviny, smrkové lesy jsou napůl sežrané „od Šumavy k Jeseníkům“. Ve federálním hledisku je to, jak píše slovenský tisk, až „k Tatrám“. Marně jsme si nezazpívali o stém výročí Československa párkrát celou československou hymnu. Neb, jak říkala kdysi BU-BU Bubílková, „tých idiotov sme si rozdelili pekne napoly“.

Takže hlavní titulek LN hlásá „Kůrovec vítězí“. A doložená mapka ukazuje, jak ten „přírodní“ kůrovec, který je dle Hnutí Duha a jiných ekologických šilenců přirozenou součástí lesa a který prý udělá se Šumavy ten neekologičtější prales, jak hlásala Strana zelených a orgány Správy Národního parku Šumava, vyrábí mrtvé lesy a holiny. Což navíc vysušuje naše horské prameny, odkud získáváme většinu vody. Že stromy a lesy umírají dnes hlavně na kůrovce, si všimli i jiní. Třeba nová poslankyně za Piráty Dana Balcarová, předsedkyně parlamentního Podvýboru pro ochranu přírody a krajiny.

No, vystihla to technicky krásně, ale nějak nepochopila, že Pirátská strana, Hnutí Duha či spolek Rekonstrukce státu jsou svými činy součástí toho, co se děje. Tak dlouho mleli o „transparentnosti“ a o „zabránění rozkrádání“ a podávali udání a podněty, až se přání stalo hrůzným skutkem. Policie neustále spektakulárně přepadá různé orgány a firmy, zabavuje počítače a začíná trestně stíhat a státní zástupci se změnili na „jakobíny“. Obžalovat, trestat, vyslýchat, ať je to třeba sebenesmyslnější. A lidé jsou zatýkáni, vláčeni po policejních celách, dehonestováni v novinách a televizi, aby se za deset let zjistilo, že k žádnému trestnému činu nedošlo.

Za této situace by prostě byl blázen ten, kdo by jen prstíčkem hnul a vynechal ty „soutěže“ a „hodnocení“ a úzkostlivé dodržování nesmyslných předpisů. A úřady jsou „transparentní“, „výběrová řízení probíhají“... a zatím kůrovec žere a žere. Výsledkem je obrovská, stále víceméně utajovaná kalamita.

Nejsou-li na horách smrky, není voda, není nic! Tak bych parafrázoval výrok arabského studenta, hraného Jurajem Herzem ve filmu Slečny přijdou později: „Neny many, neny laska, neny nyc.“ Už téměř třicet let poslouchám idiotské žvanění fanatických ekologů, zaplacených anebo pitomých „odborníků“ a celých mraků novinářů, jak prý je u nás potřeba mít „smíšené lesy“. Které prý nejlépe zadržují vodu. I osoba v lesnictví a ekologii úplně nevzdělaná, která ovšem v reálu zabloudila do českého lesa, ví, že sníh a vlhko se drží právě pod smrky. Zatímco z míst, na nichž rostou stromy od podzimu bezlisté, odteče sníh a voda se odpaří při prvních slunečních paprscích. Takže „listnaté“ lesy jsou pak po většinu roku suché a suché. To ovšem z oken Jihočeské university nezjistíte. To byste museli do lesa.

Takže „neny smrk, neny voda“. A všichni čumí a svádí to na oteplování. Že na základě „vědeckých teorií“ (čti: blouznění nedovzdělaných a světa neznalých fanaticků) vyvolali zelení šilenci zákazem kácení smrků napadených kůrovcem kalamitu nevídaných rozměrů, kterou budou řešit ještě naši vnukové, o tom ani muk. Novináři mlčí jak zařezaní (oni ti bývalí nejšilnější aktivisté jsou dnes ctěnými úředníky a různými řediteli odborů nejen na ministerstvu životního prostředí a mají dlouhé drápky, že).

Kdepak jsou dnes ty skoro padesátileté, tedy mladé nadšené studentky a studenti, kteří se přivazovali řetězy na Šumavě ke stromům? Aby je nebylo možno pokácet? Aktivní v idiotském přesvědčení, že zachrání naši milovanou bezzásahovou přírodu. Také by mne zajímalo, kam zmizel ten soudce, který odsoudil ty policajty a lesníky, co se snažili tyhle pitomé nány (dámy prominou) od těch stromů v jejich vlastním zájmu dostat.

Takže biologický a ekologický postoj ke kůrovci a uplatňování „nejlepších a nejmodernějších“ vědeckých postupů má stejný dopad jako sovětské pokusy o ovládnutí přírody. Například Mičurinova šestiklasá pšenice či Chruščovova kukuřice pěstovaná na horách. A pozdější šílenství meliorací, které se na základě „nejmodernějších výzkumů“ nakonec zvrhlo na systém vysušování krajiny. Jedině díky tomu, že ty meliorační trubky brzo začaly zarůstat a zanášet se jílem nejsou naše pole suchá jak na Saharě. Tady příroda zvítězila, aspoň částečně, nad idioty. Chcete-li se podívat na dokonalou ukázkou úřednické „ptydepe“ a prohlédnout si tváře šéfů meliorací od bolševiků až po „popřevratové kádry“, klikněte si sem. Tam je najdete v celé jejich kráse. Ovšem číst blábol zde umístěné brožury zvané „60 let Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy“ vyžaduje jisté sebezapření.

Dlouho jsem dumal, odkud k nám tyhle hovadiny o smíšených lesích dospěly. A proč celý ten nesmysl o „moderním lesnictví“ propagují pokrokáři a tlačí Evropská unie. Až jsem se jednou pocházel se skupinou přátel ve vnitrozemí Španělska po pohoří Sierra de Guadaramma (nejvyšší hora Peñalara 2430 m. n. m, kde jsou i sjezdovky). Kousek, asi 150 km nad Madridem. Krásné hory a rostou tam kolem dvou tisíc metrů i hříbečky podborováčky. Někde. Řeč přišla na hospodaření v lesích.

Byli jsme skupinka: já, Španěl, z nichž jeden mluvil a studoval v Česku, Argentinec, Bask a Angličan. Diskutovalo se o borovicových lesích, které v podhůří španělských hor kdekdo vysazuje. Jak je v nich až po lýtka spadaného jehličí, které v tamním suchu nezetleje. Až se tam nedá chodit, jak to píchá.

Původními místními porosty jsou takzvané „maquis“, v kterých se za války skrývali partyzáni. Jde o stálezelené křovinaté porosty Středozeří. Roští je tak husté, že se do něj nedá skoro vlézt. Dnes se na něm pasou krávy, chodící volně po španělských horách po většinu roku. Maquis, špatně hořlavé, dobře zachycující vlhko, jsou nahrazovány „moderními dřevinami“.

Všichni nadávali, že majitele nikdo nedonutí s tím něco udělat. Privil jsem: jak to, že je nikdo nedonutí, když jsou na to předpisy? Na nechápavé pohledy jsem sdělil, že u nás jsou sice lesy soukromé i obecní a státní, ale vše se v nich řídí zákonem. „Ty vaše zákony, co jste si vymysleli včera (myšleno po listopadu), jsou nanic,“ uslyšel jsem odpověď. Privil jsem, že zákony, co a jak dělat s lesy, u nás v Česku řešil třeba už slavný spis „Sachsenspiegel“. Vzniklý v letech 1220 až 1235 v Sasku. Spis byla jedna z nejdůležitějších právnických německých knih ve středověku. A zásadně ovlivnila právo i v zemích Koruny české. Dodnes je u nás základem zákona o lesích navazující soustava zákonů vydaná císařovnou Marií Terezií pro Čechy 5. května 1754. V podstatě platná dodnes.

Bryskně jsem byl, sice slušně, ale zásadně, označen za lháře a fantastu, páč něco takového, abychom my, co jsme včera vylezli ze zemljanek, vůbec měli, je nesmysl. Šel jsem sbírat podborováky. Polemizovat se Španěly, přesvědčenými o své genialitě a nadřazenosti, nemělo cenu.

Až kolega z Argentiny se ke mně přidružil a pravil, že se s nimi nedá diskutovat, oni že mají doma problémy s těmihle všeznátky taky. A že ví, odkud to pochází. No jistěže z USA, pravil. „Amíky“ všichni Jihoameričané bytostně nesnáší. A pak jsem vyslechl vyprávění o tom, jak také k nim jezdí mladí nadšení vědci, nejlepší jsou prý z Kalifornie. Ti jsou „nejzelenější“. Cpu jim k pěstování stromy, které k nim nepatří, a zvláště prý milují borovice. Že jako rostou i v písku, a tak zalesňují travnaté pláně. Takže tam, kde vysadili ty borovice, rostou klouzci a oni je ve velkém sbírají (mají fintu, jak je nějak chemicky oloupat a zbavit slizu) a prodávají je do celého světa.

Jenže ony ty borovicové lesy rády hoří. A zda jsem už viděl někdy hořet borovicový les. Podělil jsem se s ním o zážitek, jak jsme prchali z poloostrova Pelješac, když hořelo pobřeží. Na jedné straně silnice hořící svahy plné borovic a křoví, na druhé straně strmý skalnatý sráz do moře. Na pobřeží se tu a tam válely vraky aut, co tam zahučely. Jugoši si práci s vytahováním roztráskaných vraků práci nedávali. Tvrdili, že je to lepší než milion cedulí, aby lidi jezdili opatrně.

Stáli jsme v koloně aut kousek od hořící stěny lesa. Auta plná rekreantů včetně dětí. Jugoslávská armáda z kolony vyřadila auta, která by podle nich neprojela (například všechny kabriolety). Pak se dopředu zařadil obrněný transportér, hasičská cisterna, pak skupina aut. Na konci zase vojenský transportér s radlicí a cisterna.

Čekali jsme na povel. S mojí směsí češtiny, ruštiny a bulharštiny se špetkou srbochorvatštiny jsem diskutoval s hasičem nedbale opřeným o sloup, který přitom silně kouřil. „Hele, vidíš, vidíš?“ ukazoval mi na borovici stojící osaměle na skále. Kus od ní, tak sto metrů, už hořel les. Borovice se najednou jako by začala celá chvět. Kolem koruny se začal tetelit vzduch, jak se začaly odpařovat silice, borovice zmizela v chvějícím se vzduchu. A pak najednou vybuchla! Plamen vyšlehl vysoko do vzduchu a na zemi začalo hořet jehličí a keře. „Pogledaj!“ pravil hasič a to jsem tedy „pohlížel“! Za chvíli hořela celá stráň.

„Hajde! Hajde!“ zařval hasič, vpředu na transportéru, který vypadal jako něco mezi čs. ótéčkem a německým haklem, se vynořil oficír a vydal pokyn, kterému asi porozumí každý voják na světě. Zatočil rukou ve znamení „natočit motory“ a pak ukázal „vpřed“. Zdá se, že všichni řidiči jugoslávských, československých, německých i rakouských vozidel pochopili. Ještě ukázal „udržujte rozestupy“ a vyjeli jsme.

Nebudu to zde líčit moc dramaticky. Ale jízda po celkem úzké silnici, když kolem vás na obou stranách hoří borovice, není žádná sranda. Naštěstí to všichni zvládli. Po pár kilometrech jsme vyjeli už do spáleniště a pak dál a dál na jih. Jinak to nešlo. Pobřeží hořelo až k Albánii. Nakonec jsme skončili ve vojenské rekreačním středisku jugoslávské armády před Ulcinj. Krásné místo. Až na to, že mne nějaký šmejd vyfotil, jak vjíždím do „vojno odmaralište“ a u závory stojí jugoslávský voják podobně ustrojený, jak to známe my starší z čs. lidové armády. Přes záda samopal a vepředu tzv. „šňůry“! Estébáci se pak po našem návratu mohli pošetit! Že jsem se vůbec vrátil a co jsem tam vůbec dělal. No, nakonec to prošlo.

Jenže ekologické hovadiny, jako sázení borovic na jihu a vysazování listnáčů u nás na horách vždycky dopadne blbě. U nás mizí voda a ekologické „mišlenky“ o přínosu lýkožrouta ničí naše lesy.

Když si pomyslím, kolik lidí uhořelo v autech v Kalifornii jen kvůli přesvědčení, že jsou největší pokrokáři na světě, ti nejzelenější. Možná jsou. Ale umí kulový a ne že u nich funguje pořádná

protipožární organizace a rozumné předpisy. Bůh ví, kolik těch lidí tam kvůli zeleným předpisům nepovolujícím uklízet lesy vlastně uhořelo.

No a zrovna tihle, co to mají tak “vědecky zmáknuté“, nám sem jezdí radit.

Mimochodem, cca 25 % skutečných lesních porostů, tedy nejen těch nakreslených v mapách, tvoří náletové dřeviny. V podhůří a na kdejakém kopečku jsou dnes celé lesy takzvaných „náletů“. Stromů vyrostlých ze semen na místech bývalých luk, pastvin a chudých políček, až na nepatrný kousek všechno listnáče. Ostatně víte, že rozloha lesů v českých zemích a na Moravě se od roku 1914 dodnes zdvojnásobila? To já jen abyste věděli, jak ta zelená paka lžou.